

31-08-2018

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

**"মৰমৰ সন্তানসকল - নিজৰ স্থিতি সাক্ষীদ্রষ্টা তথা হৰ্ষিত কৰি ৰাখিবলৈ হ'লে এইটো স্মৃতিত থাকিব লাগে যে প্ৰত্যেক
আত্মাৰে নিজস্ব পাৰ্ট (ভূমিকা) আছে, সেয়া পূৰ্বনিৰ্ধাৰিত"**

***প্ৰশ্ন:-** তোমালোক সন্তানসকলে কোনটো পুৰুষাৰ্থৰ দ্বাৰা নিজৰ অৱস্থা গঢ়ি তুলিব পাৰা?

***উত্তৰ:-** মায়াৰ ধুমুহাক ড'ণ্ট কেয়াৰ (আওকাণ) কৰা আৰু পিতাই যি শ্ৰীমত দিয়ে তাক কেতিয়াও ড'ণ্ট কেয়াৰ
নকৰিবা, ইয়াৰ দ্বাৰা তোমালোকৰ অৱস্থা অচল-অটল হৈ যাব, স্থিতি সদায় সাক্ষীদ্রষ্টা আৰু হৰ্ষিত হৈ থাকিব।
তোমালোকৰ অৱস্থা এনেকুৱা হ'ব লাগে যাতে কেতিয়াও কান্দিব লগা নহয়। মাঁ মৰিলেও হালুৱা খাবা.....।

***গীত:-** তুমিয়ে মাতা, পিতা তুমিয়েই.....(তুমহী হো মাতা, পিতা তুমহী হো.....)

ওঁম্ শান্তি। সন্তানসকলে গীতটি শুনিল। সাধাৰণতে, ভক্তিমাৰ্গৰ লোকসকল মন্দিৰলৈ যায়, লাগিলে শিৱৰেই হওক,
লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰেই হওক বা ৰাধা-কৃষ্ণৰেই হওক বা অন্য দেৱী-দেৱতাৰ মন্দিৰলৈ যায়। সকলোৰে আগত এয়াই মহিমা
কৰিব - তুমিহে মাতা-চ-পিতা..... আকৌ কয় - তুমিহে বিদ্যা দ্ৰবিনম..... অৰ্থাৎ তুমিয়ে মাতা পিতাও হোৱা আৰু
পঢ়াওঁতাও হোৱা। বাস্তৱত লক্ষ্মী-নাৰায়ণ বা ৰাম-সীতাক তুমিহে মাতা-চ-পিতা বুলি নকয় কিয়নো তেওঁলোকৰতো
নিজৰে সন্তান থাকিব। তেওঁলোকৰ সন্তানসকলে এনেকুৱা মহিমা নকৰিব। বাস্তৱত মহিমা এজন শিৱৰেই।
তেওঁলোকে মহিমা কৰে - দেৱ-দেৱ মহাদেৱ অৰ্থাৎ তোমালোক ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰতকৈও উচ্চ। ভক্তি মাৰ্গত কোনেও
অৰ্থ বুজি নাপায়। এতিয়া পিতাই কয় তোমালোকে ভক্তি বহুত কৰিলা, এতিয়া তোমালোকে মোৰ পৰা বুজা আৰু
ইয়াৰ ওপৰত বিচাৰ কৰা যে সঁচা কি, মিছা কি? তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া বুজি পোৱা যে পিতাৰ বিষয়ে আৰু
দেৱতাসকলৰ বিষয়ে যিধৰণৰ মহিমা কৰা হয় সেই সকলোবোৰ ভুল। এতিয়া মই তোমালোকক যি বুজাইছো সেয়াই
শুদ্ধ।

সন্তানসকলক বুজোৱা হয় যে এইজোপা ওলোটা বৃক্ষ, ইয়াৰ বীজ হৈছে পৰমপিতা পৰম আত্মা। তেওঁ ওপৰত থাকে।
তেওঁতো চৈতন্য বীজ হয়। তোমালোক হ'লা সন্তান। কোনোৱে কয় সকলো বীজ আদিতো আত্মা আছে। কিন্তু সেয়াতো
জড় হয়, নহয় জানো। পিতাক মনুষ্য সৃষ্টিৰ চৈতন্য বীজৰূপ বুলি কোৱা হয়। এতিয়া মনুষ্যই গায় - অ' গড ফাদাৰ
(হে ঈশ্বৰ পিতা)। অচ্ছা, বৃক্ষক তোমালোকে চৈতন্য জ্ঞান সাগৰ বুলি নোকোৱা। মনুষ্যই এইটো বুজি পায় যে এয়া
বীজ। বীজত নিশ্চয় বৃক্ষৰ জ্ঞান থাকিব লাগিব। কিন্তু জড় হোৱাৰ কাৰণে ক'ব নোৱাৰে। মনুষ্যইতো বুজি পায় যে
বীজ তলত আছে, তাৰ পৰা বৃক্ষ ওলায়। কল্প-বৃক্ষ আৰু বেনিয়ান (বট) বৃক্ষৰ অন্তৰ কৰা হয়। সেয়া হৈছে জড় আৰু
এয়া (কল্প-বৃক্ষ) চৈতন্য। কলিকতাত অনেক বৃহৎ বটবৃক্ষ আছে। তাৰ মূল আধাৰ নোহোৱা হৈ গ'ল, কেৱল ঠাল-
ঠেঙুলি চাৰিওফালে বিয়পি আছে। মূল আধাৰ নাই, আচৰিত নহয়নে। পিতাই বুজায় - এই বৃক্ষজোপাৰো (কল্প-বৃক্ষ)
মূল আধাৰ নাই। দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰায় লোপ হৈ গৈছে, বাকী ঠাল-ঠেঙুলিবোৰ থিয় হৈ আছে। কিমান যে মঠ-পন্থী
আছে! এয়া হৈছে বেহদৰ বৃক্ষ। বেহদৰ পিতাই বুজায়। বাবাই লিখেও - শিৱ বাবাৰ জন্মদিন হীৰাৰ নিচিনা কাৰণ
শিৱবাবাইহে কড়িৰ পৰা হীৰাতুল্য কৰি গঢ়ি তোলে, স্বৰ্গ নিৰ্মাণ কৰে। এতিয়াতো ভাৰত কিমান কঙাল হৈ গৈছে।

মনুষ্যই “আমিয়েই আছিলো, আমিয়েই হ’ম” বুলি কয় কিন্তু অৰ্থ একোকে নুবুজে। আমি আত্মাই পৰমাত্মা, পৰমাত্মাই আত্মা - সন্যাসীসকলে এনেকৈ প্ৰচাৰ কৰিলে। তোমালোকে অৰ্থসহ বুজি পোৱা। আমি ব্ৰাহ্মণ হৈছো, তাৰ পিছত আমি দেৱতা হ’মগৈ আকৌ আমি ক্ষত্ৰিয়... বৰ্ণলৈ আহিম। আত্মাই কয় - আমি এই বৰ্ণবোৰলৈ যাম। আমি শূদ্ৰ আছিলো, এতিয়া আমি ব্ৰাহ্মণ কুললৈ আহিছো। পৰামৰ্শিতা পাৰমাত্মাহে সকলোৰে ৰচয়িতা। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰ দেৱতাসকলৰো তেৱেঁই ৰচয়িতা। এতিয়া পিতাই বহি সন্তানসকলক বুজাইছে। তোমালোকে কোৱা তুমি মাতা-চ-পিতা..... তেন্তে এওঁ মাতাও হয়। পিতাই সন্তানসকলক মনোৰঞ্জন কৰায়। ভক্তিমাৰ্গত মীৰা ভক্তনী আছিল। সেয়া হ’ল ভক্ত মালা। জ্ঞান মালাও আছে। জ্ঞান মালাৰ নাম হৈছে ৰুদ্ৰমালা। ৰাৱণ মালা বুলি কোৱা নহয়। ৰাৱণৰতো ভক্তি নকৰে। ৰাম মালা আছে। যদিও এতিয়া ৰাৱণ ৰাজ্য আছে কিন্তু ৰাৱণৰ মালা নাথাকে। ভক্তি মালা আছে, অসুৰৰতো মালা নাথাকে। ভক্ত শিৰোমণিৰ ভিতৰত এগৰাকী মীৰা, তেওঁৰ কৃষ্ণৰ সাক্ষাৎকাৰ হৈছিল। লোক-লজ্জা সকলো হেৰুৱাইছিল। দ্বিতীয় নম্বৰত শিৰোমণি ভক্ত কোন? নাৰদ। হয়, তেওঁৰ গায়ন আছে, দৃষ্টান্তও দিয়া হয়। এই সকলোবিলাক কথা মানুহে উলিয়াইছে। প্ৰকৃত নহয়।

পিতাই কয় যে পুৰুষ-মহিলা সকলো সীতা। সকলো ৰাৱণৰ শোকবাটিকা (দুখৰ অৰণ্য)ত আছে। লংকাৰ কথা নহয়, ভাৰতৰহে কথা। এজন পিতাই সকলোৰে সংগতি দাতা। সেই এজন নহ’লে ভাৰত একো কামৰ নহয়। সকলোতকৈ বেছি পতিত আৰু সকলোতকৈ বেছি পাৱন ভাৰতেই হয়। ভাৰতেই সকলোতকৈ ডাঙৰ তীৰ্থ স্থান। যদিও নিজৰ নিজৰ পয়গম্বৰৰ তীৰ্থলৈ যায় কিন্তু সকলোৰে সংগতি দাতা এজনেই পিতা। ভাৰতেই হৈছে অবিনাশী খণ্ড। পিতাই কয়, মই ইয়ালৈ আহি ভাৰতক জীৱনমুক্তি দিওঁ, বাকী সকলোকে মুক্তি দিওঁ। সকলোৰে সংগতি দাতা ময়েই। সত্য খণ্ড স্থাপনা কৰোতা পিতা এজনেই। সত্য খণ্ডত ৰাজত্ব কৰিবৰ বাবে সন্তানসকলক উপযুক্ত কৰি তোলে, নিজে ৰাজত্ব নকৰে। পিতাই বুজায়, মই কল্পই কল্পই আহো ভাৰতক সংগতি দিবৰ বাবে। বাকী সকলোকে গতি (মুক্তি)লৈ পুনৰ লৈ যাওঁ। প্ৰত্যেক মনুষ্যৰে অভ্যন্তৰত যি আত্মা আছে, তাত নিজৰ নিজৰ অবিনাশী পাৰ্ট (ভূমিকা) নিহিত হৈ আছে। ইয়াকে কোৱা হয় পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত.... ধৰি লোৱা, কাৰোবাৰ পিতাৰ মৃত্যু হ’ল, তেওঁ গৈ বেলেগ জন্ম ল’লে, এতিয়া কান্দিলে কি হ’ব? সাক্ষী হৈ চাব লাগে। এইখন এখন নাটক, ইয়াত কন্দাৰ কোনো প্ৰয়োজন নাই। গৃহস্থ্য ব্যৱহাৰততো থাকিবই লাগিব। মাঁ মৰিলেও হালুৱা খোৱা, পত্নী মৰিলেও হালুৱা খোৱা। এয়া তেওঁলোকৰ বাবে যিসকল গৃহস্থ্য ব্যৱহাৰত থাকে। তোমালোকৰ অৱস্থা এনেকুৱা হ’ব লাগে যাতে কোনো দুখ নাথাকে। বেহদৰ (অসীমৰ) পিতাক স্মৰণ কৰি থাকিব লাগে। এনেকুৱা অটল অৱস্থা হ’ব লাগে যেনেকৈ অংগদক ৰাৱণে লৰাৰ পৰা নাছিল। মায়া বহুত শক্তিশালী। তোমালোক স্টেৰিয়াম (স্থিতপ্ৰজ্ঞ)হে থাকা। মায়াৰ যিমানৈই ধুমুহা নালাগক, ড’ণ্ট কেয়াৰ, ভয় নকৰিবা, মুৰ্ছিত নহ’বা। পুৰুষাৰ্থ কৰি অৱস্থা গঢ়ি তুলিব লাগে। কথাবিলাকতো বহুত ভালকৈ বুজোৱা হয়। তোমালোকে বুজি পোৱা আমি পাৰ্বতী হওঁ, শিৱবাবাই অমৰকথা শুনায়ে। অমৰলোকত হৈছে আদি-মধ্য-অন্ত সুখ। এই মৃত্যুলোকততো আদি-মধ্য-অন্ত দুখেই দুখ। উৎসৱ আদি সকলো এই সময়ৰ। লক্ষ্মী-নাৰায়ণ আদিৰ কোনো উৎসৱ নাথাকে। তেওঁলোকে কি সেৱা কৰে। তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলে বহুত সেৱা কৰা। দেৱতাসকলৰ আত্মাক চচিয়েল ৱৰ্কাৰ (সমাজ সেৱক) বুলি নকয় - পাৰ্থিৱও নহয়, আত্মিকো নহয়। তোমালোক হোৱা আত্মিক-পাৰ্থিৱ, ডবল চচিয়েল ৱৰ্কাৰ।

অচ্ছা, মনুষ্যই নিৰ্মোহী হ’বলৈ মেহনত কৰিবলগীয়া হয় কাৰণ তেওঁলোকৰ ওচৰত কোনো এইম (লক্ষ্য), অৱজেক্ট (উদ্দেশ্য) নাথাকে। ইয়াততো তোমালোকৰ বহুত প্ৰাপ্তি আছে সেয়েহে বহুত নিৰ্মোহী হ’ব লাগে নহয় জানো। এজন

বাবাৰ লগতে যোগযুক্ত হৈ থাকিব লাগে - বাবা, অ' মিঠা বাবা, আপোনাক আমি সম্পূৰ্ণকৈ জানি লৈছো, আগতেতো মাথোন ক'ব লাগে কাৰণে গড ফাদাৰ বুলি কৈছিলো, এতিয়াতো আপুনি আহিছে পুনৰ স্বৰ্গৰ ৰাজত্ব দিবলৈ, এই কলিয়ুগতো কবৰস্থান হ'বগৈ তেনেহ'লে আমিনো ইয়াক কিয় মনত পেলাও। পিতাই কয় - এই কবৰস্থানত, গৃহস্থ্য ব্যৱহাৰত থাকি মোক স্মৰণ কৰা। এয়াতো বহুত সহজ। যেনেকৈ ভক্তি মাৰ্গত মনুষ্যই কৃষ্ণৰ পূজা কৰি থাকে, বুদ্ধি ধান্দা আদিত গৈ থাকে। মন ৰূপী ঘোঁৰা ক'ৰবাত নহয় ক'ৰবাত পাগলৰ দৰে দৌৰি থাকিব। পিতাই কয় যে শৰীৰ নিৰ্বাহ কৰিও বুদ্ধিৰ যোগ মোৰ লগত লগোৱা। মোৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰা তোমালোকৰ বহুত প্ৰাপ্তি হ'ব। অন্য সকলোৰে পৰা অল্পকালৰ প্ৰাপ্তি হয়। কিমান ঐকান্তিক ভক্তি কৰিলা, অচ্ছা, তাৰপিছত কি হ'ল? সাক্ষাৎকাৰ কৰিলা, মাথোন সেয়াই নহয় জানো। মুক্তি-জীৱন মুক্তিতো নাপালা। এতিয়া পিতাই কয় - তোমালোক 21 জন্মৰ বাবে বিশ্বৰ মালিক হোৱা। স্বৰ্গত গৰ্ভও মহল সদৃশ হয়। ইয়াততো গৰ্ভ কাৰাগাৰ হয়। কৃষ্ণৰ জন্মাষ্টমী আদি তোমালোকে একো পালন কৰাৰ প্ৰয়োজন নাই। তোমালোকে মাত্ৰ বুজাব লাগে যে কৃষ্ণৰ জন্ম কেতিয়া হৈছিল? কৃষ্ণ এতিয়া ক'ত আছে? তোমালোকে জানা এতিয়া আমি কৃষ্ণ পুৰীৰ মালিক হ'বৰ বাবে পঢ়ি আছো। পিতাৰ ওচৰত বহি আছো। পিতাক জানো হাত যোৰ কৰা হয়? শিক্ষকে যেতিয়া পঢ়ায় তেওঁক হাত যোৰ কৰা হয় জানো, মহিমা কৰিব লাগে জানো? শিক্ষকৰ পৰাতো পঢ়িবহে লাগে। সন্তানে পিতাক বাৰে বাৰে হাত যোৰ কৰি থাকে নেকি? এই সময়ত তোমালোক ঘৰত বহি আছা। তোমালোকৰ ভাৱনা হয় যে, এওঁ পিতাও হয়, পতিত-পাৱনো হয়। এই সময়ত 5 বিকাৰৰ গ্ৰহণ লগাৰ বাবে তোমালোক একেবাৰে ক'লা হৈ গৈছা। 5 বিকাৰেই ক'লা কৰি পেলাইছে। সত্যযুগত তোমালোক বগা সুন্দৰ আছিল, এতিয়া শ্যামবৰণীয়া হৈ গ'লা। শ্ৰীকৃষ্ণ সুন্দৰ আছিল, এতিয়া শ্যামবৰণীয়া হৈ গ'ল। কিমান বাৰ যে শ্যাম আৰু সুন্দৰ হৈছে! কংসপুৰীয়েই কৃষ্ণপুৰী হৈ যায়। কৃষ্ণপুৰী আকৌ কংসপুৰী হৈ যায়।

তোমালোক আত্মাসকলেইতো ব্ৰহ্মাণ্ডত নিবাস কৰোতা হোৱা। ব্ৰহ্ম তত্ব বুলি কোৱা হয়। ময়েই ব্ৰহ্ম বুলি কোৱাটো ভ্ৰম। তোমালোক ব্ৰহ্মাণ্ডৰ মালিক হোৱা। ব্ৰহ্মাণ্ড হৈছে তোমালোকৰ সিংহাসন। পিতাই কয় মইতো ব্ৰহ্মাণ্ডৰ মালিক হওঁৱেই। তোমালোক আত্মাসকলেও কোৱা - বাস্তৱত আমাৰ দেশ হৈছে ব্ৰহ্মাণ্ড। তাত তোমালোক আত্মাসকল পৰিত্ৰ হৈ থাকা। তোমালোক ব্ৰহ্মাণ্ডৰ মালিকো হোৱা আৰু বিশ্বৰ মালিকো হোৱা। মইতো কেৱল ব্ৰহ্মাণ্ডৰহে মালিক। মই এই পুৰণা শৰীৰলৈ আহিব লাগে, যিয়ে সম্পূৰ্ণ 84 জন্ম লৈছে। সন্তানসকলে মুৰুলী ভালকৈ 5-6 বাৰ পঢ়িব বা শুনিব লাগে, তেতিয়াহে বুদ্ধিত বহিব আৰু আনন্দৰ পাৰাপাৰ নোহোৱা হ'ব। মায়াই ক্ষণে-ক্ষণে স্মৃতি পাহৰাই দিয়ে। ইয়াত জবৰদস্তি কৰাৰ কোনো কথা নাই। আজৰি পালা, ভাল কথা, বাবাক স্মৰণ কৰিব লাগে কাছৰ দৰে (অন্তৰ্मुखী হৈ)। অমৃতবেলাৰ সময় সকলোতকৈ ভাল। তাৰ প্ৰভাৱ গোটেই দিন থাকিব। এইটোও সন্তানসকলক বুজোৱা হৈছে যে প্ৰথমতে খুৱাওঁতাজনক খুৱাই উঠিহে খাব লাগে। শিৱ বাবাৰ যজ্ঞৰ পৰা খোৱা, সেয়েহে প্ৰথমে তেওঁক ভোগ লগাব লাগে। এইবিলাক সকলো সূক্ষ্মবতনত সাক্ষাৎকাৰ হয়। ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত আছে। তোমালোকে ভোগ লগাব লাগে শিৱ বাবাক। তেওঁতো নিৰাকাৰ হয়। গোৱাও হয় দেৱতাসকলৰ কাৰণে - তেওঁলোকৰ ব্ৰহ্মা ভোজনৰ প্ৰতি আশা আছিল কিয়নো তোমালোক ব্ৰহ্মা ভোজন খাই ব্ৰাহ্মণৰ পৰা দেৱতা হোৱা। সূক্ষ্মবতনলৈ দেৱতাসকল আহে, ৰঙ্গসভা হয়, এইবিলাক সকলো খেলাহে। অচ্ছা।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতাৰ বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তান সকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) লক্ষ্য আৰু উদ্দেশ্যক পুৰা বুদ্ধিত ৰাখি নিৰ্মোহী হ'ব লাগে। এই কবৰস্থানক পাহৰি পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। আত্মিক আৰু পাৰ্থিক সেৱা কৰিব লাগে।
- (2) খুৰাওঁতা জনক খুৰাই উঠিহে খাব লাগে। অমৃতবেলাৰ সময় ভাল, সেইবাবে সেই সময়ত উঠি পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। মুৰলী 5-6 বাৰ নিশ্চয় শুনিব বা পঢ়িব লাগে।

***বৰদান:-** আত্মিক নিচাৰ দ্বাৰা দুখ-অশান্তিৰ অন্তিত্ব সমাপ্ত কৰোঁতা সৰ্বপ্ৰাপ্তি স্বৰূপ হোৱা

আত্মিক নিচাত থকা অৰ্থাৎ চলা ফুৰা কৰোঁতে আত্মাক চোৱা বা আত্মা-অভিমানী হৈ থকা। এই নিচাত থাকিলে সৰ্ব প্ৰাপ্তিৰ অনুভৱ হয়। প্ৰাপ্তি স্বৰূপ আত্মিক নিচাত থকা আত্মাৰ সকলো দুখ দূৰ হৈ যায়। দুখ অশান্তিৰ অন্তিত্বই নাথাকে কিয়নো দুখ আৰু অশান্তিৰ উৎপত্তি অপৰিত্ৰতাৰ কাৰণে হয়। য'ত অপৰিত্ৰতা নাই ত'ত দুখ-অশান্তি ক'ৰ পৰা আহিব! যিবিলাক পাৱন আত্মা তেওঁলোকৰ ওচৰত সুখ আৰু শান্তি স্বতঃ থাকেই।

***শ্লোগান:-** যি সদায় এজনৰ লগনত মগন হৈ থাকে তেৱেঁই নিৰ্বিল্প হয়।

!!ওঁম্ শান্তি!!
